

[Ninn-Hansen.]

skal jeg yderligere kun sige én ting. Som andre har jeg også bemærket økonomiministerens udtalelser. Økonomiminister Per Hækkerup har jo megen sans for logik, og det er da sandelig logisk, når han siger, at hvis bare alle arbejdsgivere siger nej, så holder rammen, og så bliver der ingen lønglidning. Det er fuldstændig rigtigt, og jeg synes kun, det er prisværdigt, at økonomiministeren så fuldtønde har sagt: nu har I at sige nej, hvis vi skal holde denne ramme. Men det er selvfølgelig også rigtigt, som jeg tror, det var formanden for Københavns Bogtrykkerforening sagde: ja men det forudsætter selvfølgelig, at arbejdsgiverne så ikke på forskellig måde bliver underløbet med hensyn til dette nej, de skal fremsætte over for kravene. Han gjorde i samme forbindelse opmærksom på, at ulovlige konflikter kan betyde, at det kan blive meget vanskeligt for arbejdsgiverne at udføre denne samfundsopgave, som det er også efter økonomiministerens udsagn. Det er rigtigt, at vi kan blive nødsaget til at se på, om man kan give en bedre beskyttelse i sådanne situationer, hvis de opstår. Men det, jeg synes kan have interesse i første omgang, hvor vi håber, at man fastholder de nødvendige nej til krav om lønglidning, er, at Dansk Arbejdsgiverforening opfylder sin del af opgaven ikke alene med dette svar, men også med at indsamle oplysninger hele vejen, sådan at man konkret kan give meddelelse til os, hvis man fraviger den ramme, som de fleste af os er enige om helst skal fastholdes. Jeg vil altså opfordre – selvfølgelig gerne begge hovedorganisationer, men i dette tilfælde er det vel navnlig Dansk Arbejdsgiverforening – til løbende at indsamle oplysninger, således at vi kan få konkret besked på, om rammen er holdt, eller der er sket fravigelser.

I en artikel i Berlinske Tidende for den 12. september 1975 af højesteretssagfører Gunnar Gersted indleder denne med at sige følgende:

»Intet land er frit uden en fri presse.

Ingen frihed kan bestå uden et demokratisk samfund, hvor borgerne kan offentliggøre deres tanker gennem det trykte ord – i en fri dagspresse.«

Det er rigtigt, og jeg synes også, der var meget rigtigt i nogle meget konstruktive forslag, som højesteretssagfører Gersted i den samme artikel, der altså er skrevet for 1½ år siden, kommer med vedrørende nogle af de

spørgsmål, der har været så stærkt fremme i konflikten i den sidste tid.

Nogenlunde på samme tid havde vi en forhandling her i folketinget om et mindre forslag til pressestøtte, hvor vi også kom ind på spørgsmålet om ytringsfriheden og nævnte tanker om det, man plejer at kalde fredspligt o. lign. Vi havde desuden forhandlinger om disse spørgsmål i folketingets erhvervsudvalg; de blev så afbrudt.

Hvis man vil bebrejde regeringen og folketinget noget i forbindelse med dagbladskonflikten, kan jeg ikke se, at man kan rette bebrejdelser mod noget, der vedrører den aktuelle situation, men måske kan man sige til os og med en vis ret: når I nu var opmærksomme på problemerne for 1½ år siden, hvorfor standsede I så et konstruktivt arbejde for at få løst disse problemer?

Dertil vil jeg svare følgende: der er to grunde til, at man ikke fulgte dem videre. Den ene er et almindeligt ønske om at lade parterne klare den slags sager selv, hvis de kan, og at folketinget ikke i utide skal blande sig i det. Den anden grund er, at vi er mange i denne sal, der ikke ønsker, at pressens forhold skal klares ved hjælp af statsmidler, og det ville meget let være kommet ind i billedet, hvis vi havde videreført sagen dengang. Vi ønskede ikke, og vi ønsker fortsat ikke, at disse forhold skal klares ved hjælp af statsmidler.

Men jeg tror, at både regeringen og folketinget bliver nødsaget til at beskæftige sig med nogle af de spørgsmål, der blev rejst dengang. Vi ønsker ikke, det skal være statsmidler, men som højesteretssagfører Gersted påpegede i den nævnte artikel i Berlinske Tidende, har man jo en mulighed for at fritage dagspressen for nogle af de byrder, den har i dag, også beskatningsmæssigt. Det er i hvert fald noget, man kan drøfte.

Noget, som også er nævnt under den konflikt, og som jeg tror vi kommer til at stå over for også en række andre steder, er teknikken og menneskets stilling i forhold til en teknik, der går meget hurtigt frem og gør mennesker overflødige. Man kan sige, det ikke er noget nyt problem, vi har kendt det igennem mange tider, men i et moderne samfund er det vel rimeligt, at man finder veje for at afklare en sådan situation bedst muligt.

Nogle vil måske sige: ja men dermed løses den nuværende konflikt jo ikke. Nej, og den